

Conselleria d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural

ORDRE 6/2015, de 3 de novembre, de la Conselleria d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural, per la qual es reconeix l'estàndard racial i funcional i es crea el llibre genealògic de la raça gos coniller valencià o xarnego valencià i s'establix una base de dades única per al registre de les races autòctones de la Comunitat Valenciana. [2015/9057]

Les distintes característiques socials, culturals i ambientals en què un poble du a terme les seues activitats determina l'aparició de races d'animals que s'adapten a eixes necessitats i al medi. La raça de gossos denominada *podenc valencià*, *xarnego valencià* o també gos coniller valencià és una raça autòctona, que disfruta de gran prestigi, especialment com a gos de caça de gran rusticitat i adaptació en tot l'àmbit de la Comunitat Valenciana.

S'estima que hi ha al voltant de 54.000 exemplars que tendrien els requisits per a estar catalogats com esta raça. En l'actualitat és un gos ben implantat a totes les províncies de la Comunitat Valenciana molt utilitzat en la caça del conill, a més d'entrar a formar part com a animal domèstic pel seu caràcter dòcil i amable.

Amb esta normativa es pretén fixar un procés de normalització i d'harmonització d'esta per la qual cosa es fa necessari establir un estàndard tant morfològic com funcional que permeta una homogeneïtat de la raça. Així mateix, és imprescindible per a la promoció de la raça establir per part dels criadors uns plans de selecció i recuperació basats en l'estàndard racial i en la creació del llibre genealògic de la raça.

En este sentit, aprofitant el reconeixement d'esta raça, es pretén crear una base de dades única en l'àmbit de la Comunitat Valenciana que incloga tots els registres de les races canines autòctones, entre les quals hi incloem el gos rater valencià i que el seu estàndard racial va ser reconegut per mitjà de l'Ordre APA/807/2004, de 24 de març, per la qual s'actualitza l'annex del Reial Decret 558/2001, de 25 de maig.

La raça canina gos coniller valencià es va presentar davant del Comitè de Races del Ministeri d'Agricultura, Ramaderia i Pesca el dia 19 de juny de 2013, i va ser aprovada per este Comitè com a acta aprovada definitiva el dia 26 de setembre de 2013 per a la inclusió en l'annex de races canines espanyoles del Reial Decret 558/2001, de 25 de maig, pel qual es regula el reconeixement oficial de les organitzacions o associacions de criadors de gossos de raça pura.

En l'actualitat hi ha dos entitats que sol·liciten la gestió del llibre genealògic, tant per la seua experiència com pel seu coneixement de la raça, per tant aprofitem esta normativa per a concedir-ne la gestió i realitzar el seu reconeixement oficial.

Tenint en compte el Reial Decret 558/2001, de 25 de maig, es considera procedent la publicació de l'estàndard racial de la raça canina gos coniller valencià i la implantació del seu llibre genealògic.

En virtut d'això, fent ús de les competències que m'han sigut atribuïdes a proposta de la direcció general competent en matèria de ramaderia,

ORDENE

Article primer

Es reconeix l'estàndard racial i funcional de la raça canina *podenc valencià*, *xarnego valencià* o gos coniller valencià, segons es defineix en l'annex I i II.

Article segon

Es crea el llibre genealògic de la raça canina gos coniller valencià, segons es defineix en l'annex III.

Article tercer

Als efectes d'unificar els llibres genealògics de les races autòctones canines de la Comunitat Valenciana i exercir un control i validació del treball realitzat pels gestors dels llibres genealògics, es crea una base de dades adscrita al servici competent en benestar dels animals de compa-

Conselleria de Agricultura, Medio Ambiente, Cambio Climático y Desarrollo Rural

ORDEN 6/2015, de 3 de noviembre, de la Conselleria de Agricultura, Medio Ambiente, Cambio Climático y Desarrollo Rural, por la que se reconoce el estándar racial y funcional y se crea el libro genealógico de la raza gos coniller valenciano o xarnego valencià y se establece una base de datos única para el registro de las razas autóctonas de la Comunitat Valenciana. [2015/9057]

Las distintas características sociales, culturales y ambientales en las que un pueblo lleva a cabo sus actividades, determina la aparición de razas de animales que se adaptan a esas necesidades y al medio. La raza de perros denominada *podenco valenciano*, *xarnego valencià* o también *gos coniller valencià* es una raza autóctona, que disfruta de gran prestigio, especialmente como perro de caza de gran rusticidad y adaptación en todo el ámbito de la Comunitat Valenciana.

Se estima que existen alrededor de unos 54.000 ejemplares que reunirían los requisitos para estar catalogados como esta raza. En la actualidad es un perro bien implantado en todas las provincias de la Comunitat Valenciana muy utilizado en la caza del conejo, además de entrar a formar parte como animal doméstico por su carácter dócil y amable.

Con esta normativa se pretende fijar un proceso de normalización y de armonización de la misma por lo que se hace necesario establecer un estándar tanto morfológico como funcional que permita una homogeneidad de la raza. Asimismo, resulta imprescindible para la promoción de la raza establecer por parte de los criadores unos planes de selección y recuperación basados en el estándar racial y en la creación del libro genealógico de la raza.

En este sentido, aprovechando el reconocimiento de esta raza se pretende crear una base de datos única a nivel de la Comunitat Valenciana que incluya todos los registros de las razas caninas autóctonas, entre las que incluimos el *ratonero valenciano* y que fue reconocido su estándar racial mediante la Orden APA/807/2004, de 24 de marzo, por el que se actualiza el anexo del Real Decreto 558/2001, de 25 de mayo.

La raza canina *podenco valenciano* se presentó ante el Comité de Razas del Ministerio de Agricultura, Ganadería y Pesca el día 19 de junio de 2013, y fue aprobada por este Comité como acta aprobada definitiva el día 26 de septiembre de 2013 para su inclusión en el anexo de razas caninas españolas del Real Decreto 558/2001, de 25 de mayo, por el que se regula el reconocimiento oficial de las organizaciones o asociaciones de criadores de perros de raza pura.

En la actualidad existen dos entidades que solicitan la gestión del libro genealógico, tanto por su experiencia como por su conocimiento de la raza, por lo que aprovechamos esta normativa para conceder la gestión del mismo y realizar su reconocimiento oficial.

Teniendo en cuenta el citado Real Decreto 558/2001, de 25 de mayo, se considera procedente la publicación del estándar racial de la raza canina *podenco valenciano* y la implantación de su libro genealógico.

En su virtud, en uso de las competencias que me han sido atribuidas, a propuesta de la dirección general competente en materia de ganadería,

ORDENO

Artículo primero

Se reconoce el estándar racial y funcional de la raza canina *podenco valenciano*, *xarnego valencià* o *gos coniller valencià*, según se define en el anexo I y II.

Artículo segundo

Se crea el libro genealógico de la raza canina *podenco valenciano*, según se define en el anexo III.

Artículo tercero

A efectos de unificar los libros genealógicos de las razas autóctonas caninas de la Comunitat Valenciana y ejercer un control y validación del trabajo realizado por los gestores de los libros genealógicos, se crea una base de datos adscrita al servicio competente en bienestar de los

nyia de la direcció general competent en matèria de ramaderia, i l'òrgan responsable i competent és la conselleria competent en estes matèries, que en delega la gestió en organitzacions reconegudes oficialment per l'autoritat competent a estos efectes, segons el Reial Decret 558/2001, de 25 de maig, i la resta de legislació concordant.

Article quart

Esta base de dades serà gestionada a través del Registre Valencià d'Identificació Animal pel Consell Valencià de Col·legis Veterinaris, d'acord amb el conveni marc de col·laboració existent, entre este i la conselleria competent en matèria de ramaderia, a la qual, amb una periodicitat semestral, les entitats o associacions que porten la gestió dels llibres genealògics de les races canines gos coniller valencià i gos rater valencià tindran obligació de subministrar les dades de les inscripcions i valoracions d'animals realitzades.

Article quint

Este reconeixement podrà ser revocat si, com a conseqüència dels controls que es realitzen per part de l'Administració, es comprovara l'incompliment total o parcial de la reglamentació en què es basa esta ordre.

DISPOSICIÓ FINAL

Única. Entrada en vigor

Esta ordre entrarà en vigor l'endemà de la publicació en el *Diari Oficial de la Comunitat Valenciana*.

València, 3 de novembre de 2015

La consellera d'Agricultura, Medi Ambient,
Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural,
ELENA CEBRIÁN CALVO

ANNEX I

Estàndard racial de la raça canina gos coniller valencià

A. Introducció

Este patró racial pretén recollir les característiques per les quals es definisca morfològicament la raça canina gos coniller valencià. Amb este es fixaran i s'estandarditzaran els diferents caràcters, tant pel que fa a la morfologia com al temperament i les aptituds.

B. Origen

Procedix del tronc comú com la resta de castes de conillers, i està establert en gossos descendents de la Península Ibèrica.

C. Funció zootècnica

L'aptitud principal és la caça del conill en totes les modalitats, dotat d'una actitud venatòria suprema i perfectament adaptat a la gran varietat d'ecosistemes diferents que es donen en tot l'arc mediterrani del llevant peninsular espanyol. Posseïx una gran oïda i vista, a més d'un portentós i immillorable olfacte, i una resistència llegendària per a suportar la calor extrema. Tot açò ha propiciat que siga el tipus de coniller més apreciat en estes regions, que fins i tot l'utilitzen en la caça major, i també per a les altres peces de la caça menor, i és, per tant, un gos integral de caça.

D. Prototip racial

Tipus lupoide (cap triangular i orelles dretes), grandària mitjana, harmònic, sòlid i musculat de tipus rectangular.

Es dona en tres varietats de pèl: llis, dur i sedós per a una mateixa alçada. Noble, viu, altiu, inquiet, dinàmic i totalment fidel i sempre al costat del seu amo.

E. Proporcions

Posseïx proporcions harmonioses amb una grandària mitjana, és el més genuí dels representants ja que ha conservat la rusticitat, l'elegància i el tipisme racial.

animales de compañía de la dirección general competente en materia de ganadería, siendo el órgano responsable y competente de la conselleria competente en estas materias, delegando la gestión del mismo en organizaciones reconocidas oficialmente por la autoridad competente a tales efectos según el Real Decreto 558/2001, de 25 de mayo y demás legislación concordante.

Artículo cuarto

Esta base de datos será gestionada a través del Registro Valenciano de Identificación Animal por el Consell Valencià de Col·legis Veterinaris, de acuerdo con el convenio marco de colaboración existente, entre este y la conselleria competente en materia de ganadería, a la que con una periodicidad semestral las entidades o asociaciones que lleven la gestión de los libros genealógicos de las razas caninas podenco valenciano y ratonero valenciano tendrán obligación de suministrar los datos de las inscripciones y valoraciones de animales realizadas.

Artículo quinto

Este reconocimiento podrá ser revocado si, como consecuencia de los controles que se realicen por parte de la Administración, se comprobara el incumplimiento total o parcial de la reglamentación en la que se basa esta orden.

DISPOSICIÓN FINAL

Única. Entrada en vigor

Esta orden entrarà en vigor el día siguiente al de su publicación en el *Diari Oficial de la Comunitat Valenciana*.

Valencia, 3 de noviembre de 2015

La consellera de Agricultura, Medio Ambiente,
Cambio Climático y Desarrollo Rural,
ELENA CEBRIÁN CALVO

ANEXO I

Estándar racial de la raza canina podenco valenciano

A. Introducción

El presente patrón racial pretende recoger las características por las cuales se defina morfológicamente la raza canina Podenco valenciano. Con el mismo se fijarán y estandarizarán los diferentes caracteres, tanto en lo que se refiere a su morfología como a su temperamento y aptitudes.

B. Origen

Procede del tronco común como el resto de castas de podencos estando establecido en perros descendientes de la Península Ibérica.

C. Función zootécnica

Su aptitud principal es la caza del conejo en todas sus modalidades, dotado de una actitud venatoria suprema y perfectamente adaptado a la gran variedad de ecosistemas diferentes que se dan en todo el arco mediterráneo del levante peninsular español. Posee un gran oído y vista, además de un portentoso e inmejorable olfato, y una resistencia legendaria para soportar el calor extremo. Todo esto ha propiciado que sea el tipo de podenco más apreciado en estas regiones, que incluso lo utilizan en la caza mayor, y también para las demás piezas de la caza menor, siendo por tanto un perro integral de caza.

D. Prototipo racial

Tipo lupoide (cabeza triangular y orejas erguidas), tamaño mediano, armónico, sólido y musculado de tipo rectangular.

Se da en tres variedades de pelo: liso, duro y sedoso par a una misma alzada. Noble, vivo, altivo, inquieto, dinámico y totalmente fiel y pegado a su amo.

E. Proporciones

Posee proporciones armoniosas con un tamaño medio es el más genuino de los representantes por haber conservado su rusticidad, elegancia y tipismo racial.

F. Temperament i comportament

Noble, viu, altiu, inquiet, dinàmic i totalment fidel i sempre al costat del seu amo. Totes estes característiques estan englobades en una actitud suprema com a caçador amb una evident utilitat en altres temps i com una activitat lúdica en l'actualitat, i este animal és el suport de moltes modalitats cinegètiques que, al seu torn, genera una significativa activitat econòmica.

G. Característiques regionals

I. Cap

De forma cònica, truncada en la base. Línies craneofacials divergents. Sensació total de proporció respecte al cos. De base relativament àmplia i proporcionada amb l'estructura general de l'animal. Substancioses en els mascles, més gràcil en les femelles.

– Regió cranial

Crani lleugerament més llarg que ampli, lleument subconvex. Depressió frontal pronunciada. Occipital lleugerament marcat. L'eix craneofacial és en tots els casos divergent. L'amplària del crani és igual a la longitud de la cara.

– Regió facial

· Nas. La línia nasal és de forma lleugerament corba, i un poc menor que la longitud del crani, lleument inclinat en l'extrem distal amb una trufa àmplia, oberta i profunda de color totalment harmonitzada amb la capa, mai despigmentada.

· Morro.

· Llavis. Fins, ajustats i de color harmonitzat amb la trufa. Mucosa de les genives totalment o parcialment pigmentades.

· Mandíbules i dents. Ben desenrotllades, fortes, completes amb 42 peces 2 (incisives: 3/3; claus: 1/1; premolars: 4/4; molars: 2/3) = 20/22. I mossegada en tisora en tots els casos.

· Galtes. Són mitjanament arquejades, musculoses, netes i pegades a l'os.

· Ulls. Ametllats i xicotets en posició oblics. De color ambre o castany en harmonia amb la capa i la trufa. Pàrpelles ben definides i pigmentades. L'expressió irradia dinamisme, intel·ligència i vigor. Eix craneofacial divergent cosa que li conferix una expressió un tant «humana» ja que els ulls es posicionen més frontal i li permeten una major capacitat de càlcul per a les distàncies, és, per tant, la precisió major.

· Orelles. D'inserció mitjana, amb base àmplia, perfectament triangulars amb puntes arrodonides, sòlides i completament alçades, quan estan en alerta o atenció. De bona grandària (12 cm) més altes que l'amplària del crani i aconseguix, així, una proporció amb el conjunt del cap però sense donar sensació de ser massa grans.

II. Coll

Molt lleugerament corbat en la inserció amb el cap, sense papada, i perfectament arrodonit, amb pell molt apegada, tens, altiu i elegant. La longitud del coll és la mateixa que la longitud del cúbit (avantbraç) i li conferix una proporció a l'alçada.

III. Cos

En els dos sexes la sensació és de ser un gos més llarg que alt, amb característiques més acusades en les femelles, pel fet lògic que s'hi allotja l'aparell reproductor.

Línia superior

Creu. D'inserció àmplia en el coll, potent, no molt marcada.

Esquena. Recta, llarga i musculada.

Llom. Llarg, molt ampli, molt musculat i un poc escarpat que es nota més en animals primers.

Gropa. Suaument inclinada, llarga lleugerament arrodonida, molt musculada.

Pit. Profund, llarg, format per costelles llargues i arquejades.

Abdomen i ventre. Arreplegat, no exageradament en els flancs, redó i amb la pell molt apegada.

Cua. D'inserció baixa, la seua punta arriba fins la garreta en descans, de mitjana grossària, és un tant més grossa en el seu naixement i s'afina cap a la punta. Adopta forma de falç o sable, més o menys tancada.

IV. Extremitats

Membres anteriors

Aparença general. Simètriques, proporcionades a la seua aparença mitjana, aplomo recte amb bona substància òssia.

Muscles.

F. Temperamento y comportamiento

Noble, vivo, altivo, inquieto, dinámico y totalmente fiel y pegado a su amo. Todas estas características quedan englobadas en una actitud suprema como cazador con una evidente utilidad en otros tiempos y como una actividad lúdica en la actualidad, siendo este animal soporte de muchas modalidades cinegéticas que a su vez genera una significativa actividad económica.

G. Características regionales:

I. Cabeza.

De forma cónica, truncada en su base. Líneas cráneo-faciales divergentes. Sensación total de proporción respecto al cuerpo. De base relativamente ancha acompañando a la estructura general del animal. Sustanciosas en los machos, más grácil en las hembras.

– Región craneal.

Cráneo ligeramente más largo que ancho, levemente subconvexo. Depresión frontal pronunciada. Occipital ligeramente marcado. El eje cráneo-facial es en todos los casos divergente. La anchura del cráneo es igual a la longitud de la cara.

– Región facial:

· Nariz. La línea nasal es de forma ligeramente curva, y algo menor que la longitud del cráneo, levemente inclinada en su extremo distal con una trufa ancha, abierta y profunda de color totalmente armonizada con la capa, nunca despigmentada.

· Hocico.

· Labios. Finos, ajustados y de color armonizado con la trufa. Mucosa de las encías total o parcialmente pigmentadas.

· Mandíbulas y dientes. Bien desarrolladas, fuertes, completas con 42 piezas 2 (incisivos: 3/3; Colmillos: 1/1; Premolares: 4/4; Molares: 2/3) = 20/22. Y mordida en tijera en todos los casos.

· Mejillas. Son medianamente *acarneradas*, musculosas, limpias y pegadas al hueso.

· Ojos. Almendrados y pequeños en posición oblicuos. De color ámbar o castaño en armonía con la capa y la trufa. Párpados bien definidos y pigmentados. Su expresión irradia dinamismo, inteligencia y viveza. Eje cráneo-facial divergente lo que le confiere una expresión un tanto «humana» ya que los ojos se posicionan más frontal permitiéndole una mayor capacidad de cálculo para las distancias, siendo por tanto, su precisión mayor.

– Orejas. De inserción media, con base amplia, perfectament triangulars amb puntes arrodonades, sòlides i completament alçades, quan estan en alerta o atenció. De buen tamaño (12 cm) más altes que la anchura del cráneo consiguiendo así una proporción con el conjunto de la cabeza pero sin dar sensación de ser demasiado grandes.

II. Cuello

Muy ligeramente curvado en su inserción con la cabeza, sin papada, y perfectamente redondeado, con piel muy pegada, tenso, altivo y elegante. La longitud del cuello es la misma que la longitud del cubito (antebrazo) confiriéndole una proporción a la alzada.

III. Cuerpo

En los dos sexes la sensació es de ser un gos més llarg que alt, amb característiques més acusades en les femelles, pel fet lògic de que en ellas se aloja el aparato reproductor.

Línea superior.

Cruz. De inserció àmplia en el coll, potent, no molt marcada.

Espalda. Recta, llarga i musculada.

Lomo. Largo, muy ancho, muy musculado algo encarpado notándose más en animales delgados.

Grupa. Suavemente inclinada, larga ligeramente redondeada, muy musculada.

Pecho. Profundo, largo, formado por costillas largas y arqueadas.

Abdomen y vientre. Recogido, no exageradamente en los flancos, redondo y con la piel muy pegada.

Rabo. De inserció baixa, la seua punta arriba fins la corvejón en descans, de medio grosor es un tanto más gruesa en su nacimiento y se afina hacia la punta. Adopta forma de hoz o sable, más o menos cerrada.

IV. Extremitades

Miembros anteriores

Apariencia general. Simétricas, proporcionadas a su apariencia media, aplomo recto con buena sustancia ósea.

Hombros.

Braç.

Colze. Apegat al pit

Avantbraç.

Carps. Sòlids, paral·lels al cos

Metacarps. Escassament oblic.

Peus davanters. Arredonits amb dits rectes, mitjanament corbats, sòlids, junts, intermedis (ni de gat, ni de llebre). Els palpejos durs però flexibles. La mitjana de la grossària de la canya és de 2,4 cm.

Membres posteriors

Aparença general. Aplomats perfectament sòlids.

Cuixa. Amb un desenrotllament muscular molt acusat.

Genoll.

Cama.

Garró.

Metatars. Llarg, aparença de tendons molt forts i marcats.

Peus posteriors. Amb la mateixa característiques que els davanters.

Moviment

La biodinàmica de les angulacions intermèdies (major de 100°) i la grupa llarga, que li conferix un rang de moviment ampli del fèmur, el dota d'un trot àgil i ràpid en la busca de la peça de caça. La carrera és un galop a tota velocitat, explosiva expressió màxima d'eixos caràcters d'agilitat i ràpidesa.

V. Pell

Llisa i fina i molt apegada al cos, fina, no té arrugues en cap part, el color també està en harmonia amb el color de la capa.

VI. Pelatge

En el gos coniller valencià es donen tres tipus de pèl prou definits per a una sola talla.

Pèl llis. Aproximadament d'1 cm de longitud en el cos, amb una diferència +/- 0,5 cm en la part baixa del coll i la part posterior de la cuixa. (Flocs) Pèl llis d'aspecte brillant i net, allisat sobre la pell. La cua coberta de pèl de longitud semblant a la de les cuixes, uniforme sense flocs.

Pèl dur. De més de 2,5 cm que podem definir-lo com a barbut, amb pèl *cerrut* en el cos, i amb la cua poblada de pèl igualment, i de no més longitud que la barba. Normalment eixos exemplars tenen un poc més de longitud en els pèls que els cobrixen des de la punta del colze cap avall. (Flocs) Pèl recte o semicircular d'aspecte aspre que s'alça lleugerament sobre la pell. No tenen subpèl.

Pèl sedós. A partir de 4 cm. Encara que en algunes zones del cos poden ser de menys longitud. Els sedosos no tenen pèls en la cara però sí en totes les altres parts del cos, que, a més, és de tacte molt suau. El pèl és fi, flexible, suau i sedós, els més llargs de vegades són ondulats. No tenen subpèl.

Color. S'admeten tots els colors, negre, canella, canella blanca, xocolata foc, tricolor, xocolata blanc, roig-blanc, blanc, roig, atigrat.

Els clàssics dins de la raça són el roig, el blanc, diversos colors en roig i blanc i roig en negre, amb menys incidència el xocolata. Es donen capes uniformes i pigmentades (més de dos colors) indistintament, encara que les combinacions més freqüents que suporten les capes del gos coniller valencià són roges i blanques, negres i blanques amb tots els matisos. Les particularitats complementàries s'observen en caretos, encorbatats, encollarats, calçats i cuablancs amb una incidència molt alta en tota la gamma de capes. Així mateix, és alta la presentació del jaspiat, pigat o pigard sobre el blanc, cosa que es manifesta més poques vegades en capes tan cridaneres com ara el blau merla o roig Belton (en tota la gamma del roig), així com la capa agutí.

VII. Grandària i pes

– Alçada a la creu.

Masclcs màxima 63 cm, mínima 57 cm, mitjana 57,9 cm

Femelles màxima 61 cm, mínima 54 cm, mitjana 54,8 cm

– Peso. Masclc de +/- 21 kg, femella de +/- 19 kg

– Defectes que no exclouen del reconeixement

Defectes que exclouen del reconeixement. Qualsevol desviació dels criteris abans mencionats es considera defecte, la gravetat d'este depèn del grau de desviació de l'estàndard.

Es cataloguen en dos tipus:

Brazo.

Codo. Pegado al pecho

Antebrazo.

Carpos. Sólidos, paralelos al cuerpo

Metacarpos. Escasamente oblicuo.

Pies delanteros. Redondeados con dedos rectos, medianamente curvados, sólidos, juntos, intermedios (ni de gato, ni de liebre). Los pulpejos duros pero flexibles. El promedio del espesor de la caña es de 2,4 cm.

Miembros posteriores

Apariencia general. Aplomadas perfectamente sólidas.

Muslo. Con un desarrollo muscular muy acusado

Rodilla.

Pierna.

Corvejón.

Metatarso. Largo, apariencia de tendones muy fuertes y marcados

Pies traseros. Con la mismas características que los delanteros.

Movimiento

La biodinàmica de sus angulaciones intermedias (mayor de 100°) y grupa larga que le confiere un rango de movimiento amplio de su fèmur, le dota de un trote àgil y rápido, en la búsqueda de la pieza de caza. La carrera es un galope a toda velocidad, explosiva expresión máxima de esos caracteres de agilidad y rapidez.

V. Piel

Tersa y fina y muy pegada al cuerpo, fina, no presenta arrugas en ninguna parte, el color también esta en armonía con el color de la capa.

VI. Pelaje

En el podenco valenciano se dan tres tipos de pelo bastante definidos para una sola talla.

Pelo liso. Aproximadamente de 1 cm de longitud en el cuerpo, con una diferencia +/- 0,5 cm en parte baja del cuello, y parte posterior del muslo. (Flecos) Pelo liso de aspecto brillante y neto, asentado sobre la piel. La cola cubierta, de pelo de longitud similar a la de los muslos uniforme sin mechones.

Pelo duro. De más de 2,5 cm que podemos definirlo como barbudo, con pelo *cerdoso* en el cuerpo y con el rabo poblado de pelo igualmente, de no más longitud que la barba. Normalmente esos ejemplares presentan un poquito más de longitud en los pelos que les cubren desde la punta del codo hacia abajo. (Flecos) Pelo recto ó semicircular de aspecto áspero que se levante ligeramente sobre la piel. No existe subpelo.

Pelo sedoso. A partir de 4 cm. Aunque en algunas zonas del cuerpo pueden ser de menos longitud. Los sedosos no tienen pelos en la cara pero sí en todas las demás partes del cuerpo, que además es de tacto muy suave. El pelo es fino, flexible, suave y sedoso, los más largos a veces ondulados. No existe subpelo.

Color. Se admiten todos los colores, negro, canela, canela-blanc, chololate-fuego, tricolor, chocolate-blanc, roja-blanc, blanco, rojo, atigrado.

Los clásicos dentro de la raza son el rojo, el blanco, el pinto en rojo y blanco y el rojo y negro, con menos incidencia el cholocate. Se dan capas uniformes y pigmentadas (más de dos colores) indistintamente, aunque las combinaciones más frecuentes que soportan las capas de Podenco Valenciano son rojas y blancas, negras y blancas con todos sus matices. Las particularidades complementarias se observan en caretos, acorbatados, acollarados, calzados y rabricanos con una incidencia muy alta en toda la gama de capas. Asimismo, es alta la presentación del mosqueado, picaso ó pigardo sobre el blanco lo que se manifiesta más escasas veces en capas tan llamativas como azul-mirlo ó rojo-belton (en toda la gama del rojo), así como el agutí.

VII. Tamaño y peso

– Alzada a la cruz.

Machos máximo 63 cm. mínimo 57 cm. media 57,9 cm. y

Hembras máximo 61 cm. mínimo 54 cm. media 54,8cm.

– Peso. Macho de +/- 21 kg. hembra de +/- 19 kg.

– Defectos que no excluyen del reconocimiento.

Defectos que excluyen del reconocimiento. Cualquier desviación de los criterios antes mencionados se considera defecto, siendo la gravedad de este dependiendo del grado de desviación del estándar.

Se catalogan en dos tipos:

<i>Defectes lleus</i>	<i>Defectes greus (eliminators)</i>
Trufa despigmentada	Monorquídia o criptorquídia
Angulacions excessives o escasses	Línies cranials paral·leles o convergents
Caràcter tímid i covard	Prognatisme superior i inferior
Despigmentació de la membrana nictitant	Mossegada que no siga en tisora
Despigmentació de la trufa	Absència de premolars
	Orelles no totalment dretes
	Presència d'esperons posteriors
	Albinisme

ANNEX II

Estàndard funcional de la raça canina coniller valencià. Estàndard de treball i estil

El xarnego valencià és un gos de rastre i busca, enquadrat en la forma de caça del *bot* polivalent, de gran afició i intel·ligència. Caçador apassionat, a pèl i ploma (encara que el seu fort siga el pèl). Les seues principals aptituds són les d'un gos de busca i agarrada integral, busca segura, que caça a bona distància de l'escopeta, i a més llarga distància si ho fa en la modalitat de dent, caça en qualsevol tipus de terreny i qualsevol tipus de caça. Bon cobrador, i les seues facultats el converteixen en un gos capaç de trobar la majoria de les peces ferides, en el cas de la caça del conill, repeteix l'alçament de la peça fins a portar-lo a la boca o el cau.

1. Marxa en la caça

El xarnego valencià és un rastrejador nat, de marxa segura, busca batiendo el terreny en progressió irregular, seguint el rastre de la peça quasi de forma matemàtica, si el perd torna a començar fins a trobar les emanacions que li són mes recents. El cap i el coll van a una altura baixa, que bascula d'acord amb les necessitats del terreny, alçant per a ventejar o abaixant el morro fins a terra per a rastrejar. El moviment i el caminar del gos dependran del terreny de caça: en terreny obert, sense obstacles, progressa amb més rapidesa, pas més lleuger i puixant, no abandona el trot, que és més llarg. La gambada del gos en moviment és harmònica, amb camallades ràpides i extenses. El port de la cua és alt, segons la seua morfologia la portarà en forma de sabre, corbada o lleugerament enroscada però sempre en posició elevada. La cua del xarnego és la que diu al caçador com de fresc és un rastre o com es troba de prop la peça del gos: quan un rastre és calent, la cua del xarnego s'agita amb avidesa.

2. Estil de busca

El xarnego valencià és un gos de rastre i agarrada especialista en terrenys abruptes, valent per a la mala herba, treballador, metòdic, minuciós, actiu i alegre en el caçar.

El nas del xarnego va prop del sòl per a poder desxifrar els rastres de la peça.

Aprèn fàcilment, i caça a bona distància de l'escopeta, encara que és una raça que sap quan caça a dent i quan ho fa amb armes, en funció de la tècnica usada, el seu àmbit de caça és més ampli si ho fa a dent, o més curt si ho fa amb l'escopeta, en ambdós casos no sol ser un gos que vaja *davall* el caçador. El xarnego és un tot terreny, trotador vigorós, resistent, capaç de prendre vents en terreny aclarit i escodrinjar en la part difícil de la muntanya mediterrània, s'adapta perfectament a les necessitats del terreny, a la peça de caça, i a la distància del caçador. La seua carrera és rapidíssima, capaç de fer grans bots, encara que quan marxa en carrera darrere de la peça no sol botar per a veure la direcció que ha pres la peça; en estos casos, amorra el nas al sòl i, com si es tractara d'una màquina, descriu tots els moviments que va fent la peça mentre fuig, a la qual arriba a alçar en diverses ocasions (peonar) fins a portar-la a la boca o al cau, caça en silenci i sol, només canta la peça quan la veu. El xarnego és un especialista *senyalador*, capaç de descobrir on es troba la peça encara que siga entre pedres, marges, i inclús en arbres com ara garroferes o oliveres centenàries, en este cas en concret, el gos després d'assegurar-se que la peça està a poca distància, cridarà l'amo amb colps secs de lladruc per a avisar-lo que allí es troba amagada la peça. Este tipus de gossos són anomenats *marcadors* o *senyaladors*.

<i>Defectos leves</i>	<i>Defectos graves (eliminators)</i>
Trufa despigmentada	Monorquídia o criptorquídia
Angulaciones excesivas o escasas	Líneas craneales paralelas o convergentes
Carácter tímido y cobarde	Prognatismo superior e inferior
Despigmentación de la membrana nictitante	Mordida que no sea en tijera
Despigmentación de la trufa	Ausencia de premolares
	Orejas no completamente erguidas
	Presencia de espolones traseros
	Albinismo

ANEXO II

Estàndard funcional de la raza canina podenco valenciano. Estàndard de trabajo y estilo

El *xarnego valencià* es un perro de rastro y búsqueda, encuadrado en la forma de caza de *al salto* polivalente, de gran afición e inteligencia. Cazador apasionado, a pelo y pluma (aunque su fuerte sea el pelo). Sus principales aptitudes son las de un perro de búsqueda y agarre integral, búsqueda segura, que caza a buena distancia de la escopeta, y a más larga distancia si lo hace en la modalidad de a diente, caza en cualquier tipo de terreno y cualquier tipo de caza. Buen cobrador, y sus facultades le convierten en un perro capaz de encontrar la mayoría de las piezas heridas, en el caso de la caza del conejo, repite el levantamiento de la pieza hasta llevarlo a la boca o la madriguera.

1. Marcha en la caza

El *xarnego valencià* es un rastreador nato, de marcha segura, busca batiendo el terreno en progresión irregular, siguiendo el rastro de la pieza casi de forma matemática, si lo pierde vuelve a empezar hasta encontrar las emanaciones que le son mas recientes. La cabeza y el cuello van a una altura baja, que bascula con arreglo a las necesidades del terreno, levantando para ventear o bajando el hocico hasta el suelo para rastrear. El movimiento y el andar del perro dependerán del terreno a cazar, en terreno abierto, sin obstáculos, progresa con más rapidez, paso más ligero y pujante, no abandona el trote, siendo este mas largo. El tranco del perro en movimiento es armónico, con zancadas rápidas y extensas. El porte de la cola es alto, según su morfología lo llevara en forma de sable, hoz o ligeramente enroscado pero siempre en posición elevada, la cola del *xarnego* es la que dice al cazador lo fresco que es un rastro o lo cerca que se encuentra la pieza del perro, cuando un rastro es caliente la cola del *xarnego* se agita con avidéz.

2. Estilo de búsqueda

El *xarnego valencià* es un perro de rastro y agarre especialista en terrenos abruptos, valiente para la maleza, trabajador, metòdic, minucioso, activo y alegre en el caçar.

La nariz del *xarnego* va cerca del suelo para poder descifrar los rastros de su pieza.

Aprende fàcilmente, y caza a buena distancia de la escopeta, aunque es una raza que sabe cuando caza a diente y cuando lo hace con armas, en función de la técnica empleada, su ámbito de caza es mas amplio si lo hace a diente, o más corto si lo hace con la escopeta, en ambos casos no suele ser un perro que marche *bajo* el cazador. El *xarnego* es un todo-terreno, trotador vigoroso, resistente, capaz de tomar vientos en terreno despejado y escudriñar en lo difícil del monte mediterráneo, se adapta perfectament a las necesidades del terreno, a la pieza de caza, y a la distancia del caçador. Su carrera es rapidísima, capaz de dar grandes saltos, aunque cuando marcha en carrera detrás de la pieza no suele saltar para ver la dirección que ha tomado la pieza; en estos casos, pega la nariz al suelo y como si se tratara de una máquina describe todos los movimientos que va realizando la pieza en su huida, llegando en muchos casos a levantarla en varias ocasiones (apeonando) hasta llevarla a su boca o a la madriguera, caza en silencio y solo, solo canta la pieza cuando la ve. El *xarnego* es un especialista *señalador*, capaz de dar con su pieza aunque se encuentre entre piedras, márgenes, e incluso en árboles como algarrobos o olivos centenarios, en este caso en concreto, el perro después de asegurarse que su pieza esta a poca distancia, llamara con golpes secs de ladrido a su dueño para chivarle que allí se encuentra escondida la pieza. Este tipo de perros son llamados *marcadores* o *señaladores*.

La intel·ligència del xarnego valencià caçant li fa entendre que no caça sol, sinó amb el caçador. Caçar a tir d'escopeta és producte de la comprensió del fet que es caça en equip i açò ho va assimilant el xarnego a mesura que va tenint experiència en la caça. A causa de la seua naturalesa cooperativa i a una selecció ancestral en eixa direcció el xarnego aprèn ràpidament a caçar per a i amb el caçador. Quan la modalitat de caça és a dent el xarnego entén que la forma de caça ha de ser diferent i agafa molt més terreny al caçar, sap que la seua arma ara és repetir la peça fins a arribar a ella després d'alçar-la repetidament del seu jòc, és ara i no abans quan el xarnego li guanya la partida a la seua peça, que acaba en la seua boca, que amb orgull i elegància portara fins a la mà de l'amo.

El xarnego valencià combina les seues aptituds de vents amb la seua capacitat de rastre, alterna breus rastrejos amb el nas a terra amb la presa d'aires per dalt, quan el vent i el terreny ho aconsellen. La cerca del xarnego ha de ser sempre vigorosa i activa, amb nervi. En la cerca de rastres pot treballar amb independència de la direcció del vent, i alerta el caçador de les pistes de la caça. Com a gos de rastre, el bon xarnego no afluixa la marxa quan sent el rastre calent, i usa la cua com a mitjà de comunicació amb el caçador, la qual avisa en cada moment al caçador la qualitat del rastre: si el moviment de la cua és ràpid l'aparició de la peça es produirà de seguida. Treballa dur en muntanya tancada, trenca el bosc baix, esparters i matollars, inclús entra en albarzers quan la necessitat del rastre ho requerix. Evidència una tranquil·la combinació de cerca amb decisió de la caça, cobdícia sobre el terreny, i atenció a l'escopeta quan es caça amb arma, i absoluta llibertat quan caça a dent.

És un gos treballador, laboriós i aficionat, ha de ser estricte i incansable, alegre en el rastre, fiable, sense falses mostres, controlable en els aguaites. Sap guardar la distància de caça i, quan és amb arma, caça pendent del caçador. I si caça a dent, sabedor de les seues possibilitats, abasta més terreny, això sí, sense deixar de perdre de vista el seu amo, per al qual treballa. Capaç de treballar en solitari, o en companyia d'altres gossos, quan ho fa en companyia forma un equip perfecte perquè al donar la veu els xarnegos es convertixen en un de sol, amb l'únic propòsit de portar la peça a l'escopeta o a la boca d'un altre dels seus companys de caça.

3. La mostra

La mostra del xarnego és innata i es produïx com un reflex a l'acostament a la peça seguint els seus efluvius olfactivus. La parada és molt curta, i els ulls del gos estan pendents de la peça. El cap es troba en posició baixa, la cua enlairada i en moviment agitat. No tots els xarnegos fan mostra, ni de la mateixa manera, i sol ser generalment curta, depenent del tipus de terreny, la peça aguantarà més o menys, però sempre observarem que el xarnego, per les necessitats del cas, trenca la mostra en l'afany d'atrapar la peça, sabent que és un moment molt important per a quedar-se amb la peça en la boca; de fet, multitud de casos de mostra acaben amb la peça en la boca del gos.

El gos que percep la proximitat de la peça pot arribar a fer la mostra a una distància llarga encara que la norma comuna no és eixa, un bon xarnego basa tota la seua força de caça en el seu olfacte, capaç de quedar-se de mostra sense veure la peça ja que la densitat vegetal fa moltes vegades impossible la visió de la peça per part del gos. També s'empra com a gos punter en la caça major, i es comporta com el millor gos de dula, encara que en estos casos sol encreuar-se amb altres races.

4. Portar i cobrar

Portar objectes és innat ja en els cadells de xarnego valencià; és com un costum natural que ja practica des dels primers mesos de vida. És característica en la raça la capacitat de rastreig, indispensable per al cobrament d'animals de pèl ferits. Porta bé, directament i amb boca forta però sense mastegar la peça. En les proves de treball no ha de destrossar la peça ni intentar llevar-li-la a un altre gos, l'entrega de la peça serà en mà, incloses totes les peces tant de pèl com de ploma, encara que el xarnego siga bàsicament un gos de pèl.

5. Ensinstrament i caràcter per a caçar

El xarnego valencià és un gos dòcil, encara que un poc independent, dominant i fàcil d'entrenar. És gos d'un sol amo, mans, tranquil, d'espirit noble, rústic i abnegat. Generalment les femelles són invariablement precoces; alguns mascles també s'inicien molt prompte en la caça. Tolera perfectament la caça amb altres gossos; encara més, aconseguix

La inteligencia del *xarnego valencià* cazando le hace entender que no caza solo, sino con el cazador. El cazar a tiro de escopeta es producto de la comprensión de que se caza en equipo y esto lo va asimilando el *xarnego* a medida que va teniendo experiencia en la caza. Debido a su naturaleza cooperativa y a una selección ancestral en esa dirección el *xarnego* aprende rápidamente a cazar para y con el cazador. Cuando la modalidad de caza es a diente el *xarnego* entiende que la forma de caza ha de ser diferente y coge mucho más terreno al cazar, sabe que su arma ahora es repetir la pieza hasta llegar a ella después de levantarla repetidamente de su encame, es ahora y no antes cuando el *xarnego* le gana la partida a su pieza y acaba en su boca, que con orgullo y elegancia portara hasta la mano de su dueño.

El *xarnego valencià* combina sus aptitudes de vientos con su capacidad de rastro, alternando breves rastreos con la nariz en el suelo como toma de aires por arriba, cuando el viento y el terreno lo aconsejen. La búsqueda del *xarnego* debe de ser siempre vigorosa y activa, con nervio. En la búsqueda de rastros puede trabajar con independencia de la dirección del viento, alertando al cazador de las pistas de la caza. Como perro de rastro el buen *xarnego* no afloja su marcha cuando siente el rastro caliente, utilizando su cola como medio de comunicación con el cazador, la cola del *xarnego* cuenta en cada momento al cazador la calidad del rastro, si el movimiento de la cola es rápido el desencame de la pieza se producirá en breve. Trabaja duro en monte cerrado, rompe el monte bajo, esparteras y vegetación arbustiva, incluso entra en zarzas cuando la necesidad del rastro lo requiere. Evidencia una tranquila combinación de búsqueda con decisión de la caza, codicia sobre el terreno, y atención a la escopeta cuando se caza con arma, y absoluta libertad cuando caza a diente.

Es un perro trabajador, laborioso y aficionado, debe ser estricto e incansable, alegre en el rastro, fiable, sin falsas muestras, controlable en las asomadas. Sabe guardar la distancia de caza, y cuando es con arma caza pendiente del cazador, cosa que cuando caza a diente, sabedor de sus posibilidades, abarca más terreno, eso sí, sin dejar de perderle la vista a su dueño, que es para el que trabaja. Capaz de trabajar en solitario, o en compañía de otros perros, cuando lo hace en compañía forma un perfecto equipo para que al dar la voz los *xarnegos* se convierten en uno solo, con el único propósito de llevar la pieza a la escopeta o a la boca de otro de sus compañeros de caza.

3. La muestra

La muestra del *xarnego* es innata, y se produce como un reflejo al acercamiento a la pieza siguiendo sus efluvios olfativos. La parada es muy corta, estando los ojos del perro pendientes de la pieza. La cabeza está en posición baja, la cola arriba y en agitado movimiento. No todos los *xarnegos* hacen muestra, ni de la misma manera, siendo esta por lo general corta, dependiendo del tipo de terreno, la pieza aguantará más o menos, pero siempre observaremos que el *xarnego*, por las necesidades del lance, rompe la muestra en su afán de atrapar su pieza, sabiendo que es un momento muy importante para quedarse con su pieza en la boca; de hecho multitud de lances de muestra, acaban con la pieza en la boca del perro.

El perro que percibe la proximidad de la pieza, puede llegar a hacer la muestra a una distancia larga, aunque la norma común no es esa, un buen *xarnego* basa toda su fuerza de caza en su olfato, capaz de quedarse de muestra sin ver la pieza ya que lo tupido del cazadero hace en muchas ocasiones imposible la visión de la pieza por parte del perro. También se emplea como perro puntero en la caza mayor, comportándose como el mejor perro de rehala, aunque en estos casos suele cruzarse con otras razas.

4. Traer y cobrar

Portar objetos es innato ya en los cachorros de *xarnego valencià*, es como una costumbre natural que ya practica desde los primeros meses de vida. Es característica en la raza su capacidad de rastro, indispensable para el cobro de animales de pelo heridos. Trae bien, directamente y con boca fuerte pero sin mascullar la pieza. En las pruebas de trabajo no debe destrozarse la pieza ni intentar quitar la pieza a otro perro, la entrega de la pieza será en mano, incluidas todas las piezas tanto de pelo como de pluma, aunque el *xarnego* sea básicamente un perro de pelo.

5. Adiestramiento y carácter para cazar

El *xarnego valencià* es un perro dócil, aunque algo independiente, dominante y fàcil de entrenar. Es perro de un solo dueño, manso, tranquilo, de espíritu noble, rústico y abnegado. Por lo general las hembras son invariablemente precoces; algunos machos también se inician muy pronto en la caza. Tolera perfectamente la caza con otros perros; es más,

un grau de compenetració importantíssim amb els seus companys de caça, que fa que a l'hora de caçar a dent siga la clau del seu èxit, no és buscabregues, encara que defèn el que és seu i baralla si fa falta pel menjar o per les peces de caça.

Demuestra la seua capacitat de col·laboració amb la resta de gossos, igualment ha de mantindre les seues característiques de portador de caça, així com de guardar les mateixes distàncies al caçador que, quan caça sol, no ha d'alterar gens la seua forma de caçar, ja ho faça sol o en grup.

6. Proves de caça

L'entitat gestora del llibre definirà un reglament de proves monogràfiques de caça per a gossos de raça xarnego valencià. Este reglament regularà com a mínim:

- La finalitat.
- L'organització, convocatòria i admissió.
- El comitè organitzador.
- Els jutges.
- Els participants i els seus requisits.
- Els tipus de prova a realitzar.
- El desenvolupament de les proves i la valoració dels animals.

Qualificació en les proves de caça

Només hi haurà un tipus prova i obligarà els animals a ser majors d'un any, es realitzaran proves de preselecció i se sotmetran a proves de treball. En estes proves es valoraran les actituds, aptituds a accions dels animals, i es valorarà cada aspecte amb una puntuació.

Segons la puntuació obtinguda, els animals podran classificar-se com a excel·lents, molt bons, bons o no aptes.

Taula de puntuació en proves de caça

<i>Prova de treball</i>	<i>Actituds</i>	<i>Aptituds</i>	
A partir de l'any d'edat	Estil	Rastre	—
		Afició	—
		Vents	—
	Distància	Peó	—
		Duresa	—
		Cobrament	—
	Boca	Agarrar a dent	—
		Mostra	—
		Senyalar	—
			—

7. Defectes en l'estàndard de treball

Priven de la qualificació d'excel·lent en les proves racials de caça:

- Abandó freqüent del ritme de caça (parar a observar la resta de gossos).

- Falta d'iniciativa en la busca.
- Clapir sense veure la peça.
- Escassa o deficient atenció al caçador-conductor.
- Boca dura en excés.
- Caçar fora de la mà del caçador.
- Llevar la caça a un altre gos.

Es consideren no aptes:

- Galop continuat en la marxa.
- Falta d'atenció al conductor.
- Falta d'obediència.
- No clapir al pèl en carrera.
- Boca dura en excés.
- Llevar la caça a un altre gos.
- Distància desproporcionada al caçador.

Este estàndard funcional de la raça xarnego valencià està consensuat i revisat per una gran quantitat de caçadors de xarnego, que s'han posat d'acord en esta redacció, al veure reflectit en este estàndard totes i cada una de les formes i maneres en què caça el xarnego amb els caçadors des de sempre. Al cap i a la fi estem parlant, consensuant i ratificant que el xarnego és un gos integral de caça.

alcanza un grado de compenetración importantísimo con sus compañeros de caza, que hace que a la hora de cazar a diente sea la clave de su éxito, no es pendenciero, aunque defiende lo que es suyo y pelea si hace falta por la comida o por las piezas de caza.

Demuestra su capacidad de colaboración con el resto de perros, igualmente debe mantener sus características de portador de caza, así de guardar las mismas distancias al cazador que cuando caza solo, en nada tiene que alterar su forma de cazar, el hecho de que lo haga solo o en grupo.

6. Pruebas de caza

La entidad gestora del libro definirá un reglamento de pruebas monográficas de caza para perros de raza *xarnego valencià*. Este reglamento regulará como mínimo:

- La finalidad.
- La organización, convocatoria y admisión.
- El comité organizador.
- Los jueces.
- Los participantes y sus requisitos.
- Los tipos de prueba a realizar.
- El desarrollo de las mismas y la valoración de los animales.

Calificación en las pruebas de caza

Solo existirá un tipo prueba y obligará a los animales a ser mayores de un año, se realizarán pruebas de preselección y se someterán a pruebas de trabajo. En estas pruebas se valorarán las actitudes, aptitudes a acciones de los animales, valorando cada aspecto con una puntuación.

Según la puntuación obtenida, los animales podrán clasificar como excelentes, muy buenos, buenos o no aptos.

Tabla de puntuación en pruebas de caza

<i>Prueba de trabajo</i>	<i>Actitudes</i>	<i>Aptitudes</i>	
A partir del año de edad	Estilo	Rastro	—
		Afición	—
		Vientos	—
	Distancia	Peón	—
		Dureza	—
		Cobro	—
	Boca	Coger a diente	—
		Muestra	—
		Señalar	—
			—

7. Defectos en el estándar de trabajo

Privan de la calificación de excelente en las pruebas raciales de caza:

- Abandono frecuente del ritmo de caza (parar a observar al resto de perros).

- Falta de iniciativa en la búsqueda.
- Latir sin ver la pieza.
- Escasa o deficient atención al cazador-conductor.
- Boca dura en exceso.
- Cazar fuera de la mano del cazador.
- Quitar la caza a otro perro.

Se consideran no aptos:

- Galope continuado en la marcha.
- Falta de atención al conductor.
- Falta de obediencia.
- No latir al pelo en carrera.
- Boca dura en exceso.
- Quitar la caza a otro perro.
- Distancia desproporcionada al cazador.

Este estándar funcional de la raza *xarnego valencià* esta consensuado y revisado por una gran cantidad de cazadores de *xarnego*, que se han puesto de acuerdo en esta redacción, al ver reflejado en este estándar todas y cada una de las formas y maneras en las que lleva cazando el *xarnego* con los cazadores desde siempre. Al fin y al cabo estamos hablando, consensuando y ratificando que el *xarnego* es un perro integral de caza.

ANNEX III

Llibre genealògic de la raça canina gos coniller valencià

1. Identificació dels animals inscrits en el llibre genealògic

Els animals s'identificaran de forma individualitzada i per a tota la vida amb un microxip que tinga un codi numèric. El control, l'emissió, l'assignació i la reserva dels codis numèrics individuals del microxip i les característiques i la forma d'implantació es realitzarà d'acord amb el que estableix l'Ordre de 25 de setembre de 1996. Com a identificació complementària, es podrà utilitzar el tatuatge.

Al seu torn, estos codis estaran registrats en una base de dades, de la qual es podrà obtindre tota la informació corresponent a la genealogia, el propietari, les produccions, els índexs morfològics, etc., de cada un dels exemplars.

Les entitats autoritzades per a la gestió del llibre genealògic del gos coniller valencià tindran l'obligació de subministrar una base de dades dels animals inscrits en la base de dades adscrita al Servei de Ramaderia, Sanitat i Benestar Animal de la direcció general competent en matèria de ramaderia, sanitat i benestar animal, i l'òrgan responsable i competent és la Conselleria d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural.

2. Titularitat i gestió del llibre genealògic

a) S'entén per llibre genealògic de la raça gos coniller valencià el registre, el fitxer o el sistema informatitzat on s'inscriuen gossos de raça pura gos coniller valencià, i es fa menció dels ascendents, descendents i els mèrits rebuts en les qualificacions morfològiques (fenotip), com a reproductor i de treball (si és procedent), i l'òrgan responsable i competent és la Conselleria d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural, que en delega la gestió en organitzacions reconegudes oficialment per l'autoritat competent a estos efectes segons el Reial Decret 558/2001, de 25 de maig, el Reial Decret 1557/2005, de 23 de desembre, i la resta de legislació concordant.

b) A estos efectes les entitats o les associacions que vulguen gestionar el llibre genealògic del gos coniller valencià se sotmeten a reconeixement oficial per part del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Alimentació, segons el Reial Decret 558/2001, de 25 de maig, el Reial Decret 1557/2005, de 23 de desembre, i la resta de legislació concordant, i si té les condicions de mitjans i infraestructura per a la correcta gestió del llibre genealògic, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Alimentació podrà encomanar a l'entitat o associació mencionades l'administració d'este.

c) Als efectes d'unificar el llibre genealògic de la raça i exercir un control i validació del treball realitzat pels gestors dels llibres genealògics, es crea una base de dades adscrita al Servei de Ramaderia, Sanitat i Benestar Animal de la direcció general de competent en matèria de ramaderia, sanitat i benestar animal, i l'òrgan responsable i competent és la Conselleria d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural a què amb una periodicitat semestral les entitats o associacions que porten la gestió del llibre genealògic de la raça canina gos coniller valencià tindran obligació de subministrar les dades de les inscripcions i valoracions d'animals, realitzades.

3. El llibre genealògic del gos coniller valencià constarà dels registres següents

1. Secció annexa

1.1. Registre de Naixements

1.1.1. Registre Auxiliar de Naixements (RAN)

1.2. Registre d'Adults

1.2.1. Registre Fundacional (RF)

1.2.2. Registre Auxiliar d'Adults (RA)

2. Secció principal

2.1. Registre de Naixements

2.1.1. Registre Principal de Naixements (RN)

2.2. Registre d'Adults

2.2.1. Registre Definitiu (RD)

3. Secció de mèrits

3.1. Registre de Naixements

ANEXO III

Libro genealógico de la raza canina podenco valenciano

1. Identificación de los animales inscritos en el libro genealógico

Los animales se identificarán de forma individualizada y para toda la vida con un transpónder que disponga de un código numérico. El control, emisión, asignación y reserva de los códigos numéricos individuales de praspónder y sus características y forma de implantación se efectuará conforme a lo establecido en la orden de 25 de septiembre de 1996. Como identificación complementaria, se podrá utilizar el tatuaje.

A su vez, estos códigos estarán registrados en una base de datos, de la cual se podrán obtener toda la información correspondiente a la genealogía, propietario, producciones, índices morfológicos, etc. de cada uno de los ejemplares.

Las entidades autorizadas para la gestión del libro genealógico del podenco valenciano tendrán la obligación de suministrar una base de datos de los animales inscritos a la base de datos adscrita al Servicio de Ganadería, Sanidad y Bienestar Animal de la dirección general competente en materia de ganadería, sanidad y bienestar animal, siendo el órgano responsable y competente la Conselleria de Agricultura, Medio Ambiente, Cambio Climático y Desarrollo Rural.

2. Titularidad y gestión del libro genealógico

a) Se entiende por libro genealógico de la raza podenco valenciano, el registro, fichero o sistema informatizado donde se inscriben perros de raza pura podenco valenciano, haciendo mención de sus ascendientes, descendientes y los méritos recibidos en sus calificaciones morfológicas (fenotipo), como reproductor y de trabajo (si procede), siendo el órgano responsable y competente la Conselleria de Agricultura, Medio Ambiente, Cambio Climático y Desarrollo Rural, delegando la gestión del mismo en organizaciones reconocidas oficialmente por la autoridad competente a tales efectos según el Real Decreto 558/2001, de 25 de mayo, el Real Decreto 1557/2005, de 23 de diciembre y demás legislación concordante.

b) A estos efectos las entidades o asociaciones que deseen gestionar el libro genealógico del podenco valenciano se sometan a reconocimiento oficial por parte del Departamento de Agricultura, Ganadería y Alimentación, según Real Decreto 558/2001, de 25 de mayo, el Real Decreto 1557/2005, de 23 de diciembre y demás legislación concordante y si reúne las condiciones de medios e infraestructura para la correcta gestión del libro genealógico, el Departamento de Agricultura, Ganadería y Alimentación le podrá encomendar a dicha entidad o asociación la llevanza del mismo.

c) A efectos de unificar el libro genealógico de la raza y ejercer un control y validación del trabajo realizado por los gestores de los libros genealógicos, se crea una base de datos adscrita al Servicio de Ganadería, Sanidad y Bienestar Animal de la dirección general de competente en materia de ganadería, sanidad y bienestar animal, siendo el órgano responsable y competente la Conselleria de Agricultura, Medio Ambiente, Cambio Climático y Desarrollo Rural a la que con una periodicidad semestral las entidades o asociaciones que lleven la gestión del libro genealógico de la raza canina podenco valenciano tendrán obligación de suministrar los datos de las inscripciones y valoraciones de animales, realizadas.

3. El libro genealógico del podenco valenciano constará de los siguientes registros.

1. Sección anexa

1.1. Registro de Nacimientos.

1.1.1. Registro Auxiliar de Nacimientos (RAN).

1.2. Registro de Adultos.

1.2.1. Registro Fundacional (RF).

1.2.2. Registro Auxiliar de Adultos (RA).

2. Sección principal

2.1. Registro de Nacimientos.

2.1.1. Registro Principal de Nacimientos (RN).

2.2. Registro de Adultos.

2.2.1. Registro Definitivo (RD).

3. Sección de Méritos

3.1. Registro de Nacimientos.

3.1.1. Registre de Test d'Aptituds Naturals (TAN)

3.2. Registre d'Adults

3.2.1. Registre de Proves de Selecció

3.2.2. Registre de Proves de Treball

Per a la inscripció d'un animal en qualsevol dels registres genealògics que li corresponga, el titular o el seu representant legal haurà de sol·licitar-ho de forma expressa en imprès normalitzat i acreditar els criteris d'inscripció especificats en esta ordre foral.

El passe d'animals d'un registre a un altre es produïx automàticament segons el que estableix la present reglamentació.

Com a ratificació als registres d'este llibre genealògic i per a major garantia d'inscripció i identificació dels exemplars en estos, les entitats gestores del llibre podran realitzar les diligències i investigacions que estimen pertinents per a aclarir tots els aspectes que considere necessaris, i, així mateix, es podrà recórrer a la verificació del parentiu per mitjà de les corresponents proves de paternitat.

El llibre genealògic d'esta raça tindrà tres seccions: secció annexa, secció principal i secció de mèrits, en cada una de les quals hi haurà diversos registres.

a) Secció annexa

Podran ser inscrits els gossos que manquen totalment o parcialment de la documentació genealògica que n'acredite l'ascendència, però que per les característiques ètniques puguen contribuir a la millora de la raça.

Registre Auxiliar de Naixements (RAN): s'hi inscriuran tots aquells animals els progenitors dels quals estiguen els dos en el Registre Fundacional o un d'estos en el Registre Fundacional i l'altre en el Registre Definitiu.

Registre Fundacional (RF): es registraran aquells animals, majors de 18 mesos, amb pares desconeguts o no registrats i que prèviament hagen passat la confirmació de raça.

Este registre té una vigència limitada, que estarà determinada per l'autoritat competent.

Registre Auxiliar d'Adults (RA): inclourà aquells animals inscrits en el Registre Auxiliar de Naixements que a partir dels 12 mesos, obligatòriament hauran de passar la confirmació de raça.

b) Secció principal

Es podran inscriure els gossos de raça pura.

Registre Principal de Naixements (RN): s'hi inscriuran tots aquells animals que vinguen de pares, avis i besavis que estiguen inscrits en el llibre genealògic de la raça.

Registre Definitiu (RD): els animals procedents del Registre Principal de Naixements, per a poder inscriure'ls en este Registre Definitiu hauran de passar la confirmació de raça a partir de los 12 mesos.

c) Secció de mèrits

En esta secció s'inscriuran tots aquells animals sotmesos a les proves de caça, amb indicació de la puntuació obtinguda i la data en que es van realitzar les proves. Segons l'edat de l'animal, s'inclourà en un d'estos tres registres:

Registre de Test d'Aptituds Naturals: s'hi inscriuran tots els cadells que se sotmeten a este.

Registre de Proves de Selecció: els animals adults de fins a quatre anys que hagen sigut sotmesos a proves de caça s'inclouran en este registre.

Registre de Proves de Treball: s'hi inscriuran els animals adults de més de quatre anys que hagen realitzat les proves de caça.

4. Criteris d'inscripció

El criador haurà d'inscriure la ventrada nascuda en el termini de sis mesos.

1. Perquè els gossos de raça pura puguen ser inscrits en el Registre Principal de Naixements hauran de:

a) Provenir de pares, avis i besavis que estiguen inscrits en el llibre genealògic de la raça reconegut oficialment per l'autoritat competent.

b) Haver sigut declarada el cobriment i la notificació del naixement de la ventrada, en un termini de 30 dies a partir de la data de naixement, en impresos firmats pels propietaris dels progenitors, i detallar el nombre total de cadells nascuts.

c) Haver sigut identificats després del naixement, amb la verificació prèvia del compliment dels requisits continguts en esta ordre foral.

3.1.1. Registro de Test de Aptitudes Naturales (TAN).

3.2. Registro de Adultos.

3.2.1. Registro de Pruebas de Selección.

3.2.2. Registro de Pruebas de Trabajo.

Para la inscripción de un animal en cualquiera de los registros genealógicos que le corresponda, el titular o su representante legal deberá solicitarlo de forma expresa en impreso normalizado y acreditado los criterios de inscripción especificados en la presente orden foral.

El pase de animales de un registro a otro se produce automáticamente según lo establecido en la presente reglamentación.

Como refrendo a los registros de este libro genealógico y para mayor garantía de inscripción e identificación de los ejemplares en ellos, las entidades gestoras del libro podrán realizar las diligencias e investigaciones que estimen pertinentes para aclarar cuantos extremos considere necesarios, pudiendo, asimismo, recurrir a la verificación del parentesco mediante las correspondientes pruebas de paternidad.

El libro genealógico de esta raza contará con tres secciones, sección anexa, sección principal y sección de méritos, en cada una de las cuales existirán varios registros.

a) Sección anexa:

Podrán ser inscritos los perros que carecen total o parcialmente de documentación genealógica que acredite su ascendencia, pero que por sus características étnicas puedan contribuir a la mejora de la raza.

Registro Auxiliar de Nacimientos (RAN): en él se inscribirán todos aquellos animales cuyos progenitores se encuentren ambos en el Registro Fundacional o uno de ellos en el Registro Fundacional y el otro en el Registro Definitivo.

Registro Fundacional (RF): se registrarán aquellos animales, mayores de 18 meses, con padres desconocidos o no registrados y que previamente hayan pasado la confirmación de raza.

Este registro tiene una vigencia limitada, que vendrá determinada por la autoridad competente.

Registro Auxiliar de Adultos (RA): incluirá aquellos animales inscritos en el Registro Auxiliar de Nacimientos que a partir de los 12 meses, obligatoriamente deberán pasar la confirmación de raza.

b) Sección principal:

Podrán ser inscritos los perros de raza pura.

Registro Principal de Nacimientos (RN): se inscribirán todos aquellos animales que provengan de padres, abuelos y bisabuelos que estén inscritos en el libro genealógico de la raza.

Registro Definitivo (RD): los animales procedentes del Registro Principal de Nacimientos, para poder ser inscritos en este Registro Definitivo, deberán pasar la confirmación de raza a partir de los 12 meses.

c) Sección de méritos:

En esta sección se inscribirán todos aquellos animales sometidos a las pruebas de caza, indicando la puntuación obtenida y la fecha en que se realizaron las pruebas. Según la edad del animal, se incluirá en uno de estos tres registros:

Registro de Test de Aptitudes Naturales: se inscribirán en él todos los cachorros que se sometan al mismo.

Registro de Pruebas de Selección: los animales adultos de hasta cuatro años que hayan sido sometidos a pruebas de caza se incluirán en este registro.

Registro de Pruebas de Trabajo: en él se inscribirán a los animales adultos de más de cuatro años que hayan realizado las pruebas de caza.

4. Criterios de inscripción

El criador deberá inscribir la camada nacida en el plazo de seis meses.

1. Para que los perros de raza pura puedan ser inscritos en el Registro Principal de Nacimientos deberán:

a) Provenir de padres, abuelos y bisabuelos que estén inscritos en el libro genealógico de la raza reconocido oficialmente por la autoridad competente.

b) Haber sido declarada la cubrición y la notificación del nacimiento de la camada, en un plazo de 30 días a partir de la fecha de nacimiento, en impresos firmados por los propietarios de los progenitores, detallando el número total de cachorros nacidos.

c) Haber sido identificados después del nacimiento, previa verificación del cumplimiento de los requisitos contenidos en la presente orden foral.

d) Complir l'estàndard racial i els requisits mínims de la raça d'acord amb el que preveu esta ordre foral.

2. Perquè els gossos de raça pura puguen ser inscrits en el Registre Annex de Naixements hauran de:

a) Ajustar-se a l'estàndard de la raça.

b) Haver sigut declarada el cobriment i la notificació del naixement de la ventrada, en un termini de 30 dies a partir de la data de naixement, en impresos firmats pels propietaris dels progenitors, i detallar el nombre total de cadells nascuts.

c) Ser identificats després del naixement, d'acord amb els requisits previstos en esta ordre.

d) Tindre les característiques mínimes de conformitat amb els requisits previstos en la present ordre foral.

3. Perquè els animals adults puguen ser inscrits en el Registre Definitiu o en el Registre Auxiliar d'Adults, hauran de ser sotmesos al procés de confirmació de raça requerit, realitzat per personal expert, nomenat a este efecte per entitats gestores del llibre genealògic, amb l'objecte de comprovar-ne l'aptitud per a la cria i l'absència de defectes zootècnics i psíquics de caràcter transmissible.

Serà preceptiu un resultat positiu en la confirmació de raça, per a capacitar als exemplars amb fins reproductius i inclusió de la futura descendència en el llibre genealògic de la raça.

Les inscripcions en el llibre genealògic poden fer-se a títol d'ascendència o a títol inicial, este últim correspon als exemplars que es poden inscriure en el Registre.

d) Cumplir el estándar racial y los requisitos mínimos de la raza conforme a lo previsto en la presente orden foral.

2. Para que los perros de raza pura puedan ser inscritos en el Registro Anexo de Nacimientos deberán:

a) Ajustarse al estándar de la raza.

b) Haber sido declarada la cubrición y la notificación del nacimiento de la camada, en un plazo de 30 días a partir de la fecha de nacimiento, en impresos firmados por los propietarios de los progenitores, detallando el número total de cachorros nacidos.

c) Ser identificados después del nacimiento, de acuerdo con los requisitos previstos en la presente orden.

d) Reunir las características mínimas de conformidad con los requisitos previstos en la presente orden foral.

3. Para que los animales adultos puedan ser inscritos en el Registro Definitivo o en el Registro Auxiliar de Adultos, deberán ser sometidos al proceso de confirmación de raza requerido, realizado por personal experto, nombrado a tal efecto por entidades gestoras del libro genealógico, con el objeto de comprobar su aptitud para la cría y la ausencia de defectos zootécnicos y psíquicos de carácter transmissible.

Será preceptivo un resultado positivo en la confirmación de raza, para capacitar a los ejemplares con fines reproductivos e inclusión de su futura descendencia en el libro genealógico de la raza.

Las inscripciones en el libro genealógico pueden hacerse a título de ascendencia o a título inicial, este último corresponde a los ejemplares que pueden inscribirse en el Registro.